

Někdo sehnal babičku a ona si mě odvezla domů. K sobě domů, ne k nám. Byla jsem ráda, že tam nemusím. Pořád jsem si představovala tvůj pokoj, jak do něj rozbitým oknem profukuje vítr, jak v rozích tvoří víry nevypraného prádla a hrozivě lomcuje klikou na dveřích.

„Tak sněz aspoň to maso, když už nemůžeš brambory,“ přemlouvala mě babička.

„Já nemůžu ani to maso, babi, fakt.“

Žaludek se chvěl jak lístek na osice. Jako by přicházel podzim a hrozil svrážděnému lístku spadnutím. A desítky motýlů v nepravidelných intervalech vylétávaly vzhůru, až málem do krku sevřeného neustálou úzkostí. Vráti se máma? Kdy se vrátí? Jak se vrátí?

S osikovým lístkem místo žaludku a hrdlem plným poletujících motýlů nelze jíst. Babička lamentovala, že se ztrácím před očima.

„Aspoň polívku, Martino, aspoň tu sněz. Co tomu řekne máma, až se vrátí a uvidí tě takovou. Vždyť tě ani nepozná.“

Ani tebe jsme málem nepoznali. Vrátila ses z nemocnice přepadlá, s tmavými kruhy kolem očí a pažemi rozpíchanými od kapaček.

„Chtěli mě ještě hospitalizovat na psychiatrii, ale řekla jsem, že se musím postarat o dítě. Nakonec, když jsem souhlasila s ambulantní léčbou, mě pustili domů.“

„Řekli ti o tom rozbitém okně, mami?“ zeptala jsem se tě napjatě.

„Ty můj koblížku zlaťoučkej,“ řekla jsi a rozbřečela ses. „Víš vůbec, žes mi zachránila život? A já byla tak hrozně sobecká. Můžeš mi to odpustit, prosím tě?“

„Mami! Maminko moje zlatá, stříbrná, sladká...“
 „Počkej, umačkáš mě! A já tebe. Jsi strašně hubená.“

Tehdy jsem ti odpustila, mami. Tehdy jo.

„Nikdy nesmíš být tlustá, Martino, slyšíš, nikdy,“ mumlalas mi do vlasů, když jsi mě večer ukládala k spánku.

Jako malou holčičku. Jako kdysi.

„Vidíš, kam až to se mnou dospělo. Jen proto, že jsem tlustá a nikdo mě nechce. Člověk by na to málem umřel.“

Jak je to možný, mami, že jsi na svou tloušťku sváděla všechny svoje problémy? A co jich bylo. Za tvou sobeckost, bezohlednost a lehkovážnost, za tvou lenost, malou ctižádost a rychle vybuchující vztek, za to všechno podle tebe mohlo těch pár (i když pěkných pár) kilo nadváhy. A nejhorší bylo, že sis to odmítala připustit. Vždyť ty ses za tu svoji tloušťku celá schovala. I přede mnou.

„Proč toužíte zrovna po tom, abyste věděla, jak bude vypadat váš vrásčitý obličej?“ zajímalo Šonku.

„Netoužím po tom.“

„Vždyť jste to napsala. Bod pět. Tady, podívejte.“

„Je to prostě jeden z důvodů,“ pokrčila Martina hubenými rameny. „Nebo by aspoň mohl být.“

„Žije ještě vaše babička?“ zeptal se Šonka opatrně.

„Žije.“

„A je vrásčitá?“

„Docela jo.“